

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/763 z dnia 2 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei⁽¹⁾ w zakresie w jakim dotyczy ono Hansol Paper Co. Ltd.,

Komisja na poparcie odwołania podnosi trzy zarzuty.

Zdaniem Komisji Sąd:

- przeinaczył dowody oraz dokonał nieprawidłowej wykładni ram prawnych mających zastosowanie do danych mogących służyć Komisji jako podstawa przy konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾;
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do określenia wartości normalnej przy braku sprzedaży krajowej; oraz
- dokonał nieprawidłowej wykładni art. 3 rozporządzenia podstawowego przy definiowaniu marginesu podcięcia cenowego w przypadku wywozu do Unii za pośrednictwem powiązanych podmiotów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 114, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-278/20)

(2020/C 271/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral, J. Baquero Cruz, P.J.O. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 32 ust. 3-6 i art. 34 ust. 1 akapit drugi ustawy 40/2015 i art. 67 ust. 1 akapit trzeci ustawy 39/2015 Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy zasad skuteczności i równoważności jako granic swobody, z jakiej korzystają państwa członkowskie przy ustanawianiu materialnych i formalnych warunków regulujących ich odpowiedzialność za szkody wyrządzone jednostkom z powodu naruszenia prawa Unii
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarg zmierną do stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, złożona na podstawie art. 258 TFUE, dotyczy art. 32 ust. 3-6 i art. 34 ust. 1 akapit drugi Ley 40/2015, de 1 de octubre de 2015, de Régimen Jurídico del Sector Público [ustawy 40/2015 z dnia 1 października o systemie prawnym sektora publicznego] oraz art. 67 ust. 1 akapit trzeci Ley 39/2015, de 1 de octubre de 2015, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas [ustawy 39/2015 z dnia 1 października 2015 r. o powszechnym postępowaniu administracyjnym przed organami administracji publicznej].

Sporne przepisy zrównały system odpowiedzialności państwa jako ustawodawcy z tytułu naruszenia prawa Unii z systemem ustanowionym dla naruszeń hiszpańskiej konstytucji przez akty ustawodawcy, dodając określone przesłanki materialne.

Jednoczesne zrównanie systemów i przesłanek proceduralnych czyni uzyskanie odszkodowań z tytułu naruszeń prawa Unii należnych od hiszpańskiego ustawodawcy niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym z naruszeniem zasady skuteczności.

Z drugiej strony, warunki materialne dodane dla naruszeń prawa Unii naruszają zasadę równowagi, poprzez poddanie odszkodowania za szkody wyrządzone przez hiszpańskiego ustawodawcę z naruszeniem tego prawa mniej korzystnym warunkom, niż warunki, jakie mają zastosowanie w przypadku szkód należnych z tytułu naruszenia hiszpańskiej konstytucji.
